

det staar til med det konservative Folkeparti som Bærepille for den ensidige agrariske Regering, vi nu har. Egentlig har vi Socialdemokrater ikke noget Ønske om, at Ministeriets Personer skulde skifte. Det er jo pæne elskværdige Mænd, undtagen naar de er ude i Krigsmaling. Men vi har unægtelig Ønske om Handling fra Ministeriets Side, og hvis Ministeriet vil handle, saa kan det vente Støtte i udpræget Grad ogsaa fra vor Side. Hvis de virkelig vil handle til Ophjælpning af Samfundet, Arbejderklassen, Industrien, og hvad der overhovedet er nøddestedt i Øjeblikket, skal vi gerne stille os saadan paa Siden af dem, at de ikke behøver at frygte hverken Radikales eller Konservatives Frafald. Vi er ikke bange, højtærede Ordfører for Venstre, vi er ikke bange for Samarbejdet, naar det gældet noget reelt. Men paa Bluff og Talemaader laver vi ikke Alliancer, og vi bygger ikke vor Politik paa Fraser, men paa Realiteter. Vi kender vore Venner og vore Fjender paa deres Handlinger. Hvis Ministeriet fremdeles tilside-sætter Folkets Interesser, er det i højeste Grad beklageligt for de Tusinder af Hjem, der allerede længe, alt for længe, har været nøddestedt. De taaler ikke, gentager jeg, en Vinter til, og Ministeriet paatager sig et uhyre stort Ansvar, hvis det agter fortsat at sidde paa Sygesengen og se Krisen udvikle sig, til Døden for Alvor indtræder.

Partipolitisk har mit Parti god Tid. Vi har Tid til at vente, vi er sikre paa den Tid, der kommer; den bliver vor Tid, ikke de Herrers. For hver Dag, der gaar, undergraves deres Stilling ved deres egen Uvirksomhed, og de Partier, der støtter Regeringen, behøver neppe nogen lang Rundrejse i Landet for at se, hvilket Frafald der kan konstateres. Jeg tror, det konservative Folkeparti i høj Grad har Grund til at knuse en Taare i ledige Stunder over Frafaldet rundt om, hvor de færdes. Det Flertal, som bragte de Herrers Sejren i 1920 ude fra Befolkningen, eksisterer ikke længere, det er sikkert. Hvis de Herrers vovede at tage mig paa Ordet — jeg har jo flere Gange i Sommer sagt: Lad os faa Valg! —, saa kan de være sikre paa, at Dagen derpaa var de ikke Regering, de havde intet Flertal. (Bifald fra Tilhørerspladserne).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige, hvis de fremdeles vil overvære disse Forhandlinger.

Stauning: Jeg gentager: mit Parti har Tid til at vente, og endda mener vi,

at det nuværende Ministerium endnu har visse Pligter; der er forskelligt Arbejde, som de endnu ikke har faaet gjort, og som de bør gøre. Naturligvis, vi kunde nok undvære Ministeriet, hvis det fandt paa at gaa, men lad os nu se det hele Regnebræt, inden vi gør endeligt op, lad os se Ministeriets Program, vi giver dem endnu en lille Udsættelse.

Jeg tænker paa Henrik Ibsens Per Gynt. Ministeriet har det paa lignende Maade som Per Gynt: de har faaet Trold i sig, ligesom Per Gynt havde det. Det kommer af Forbindelsen med Chauvinisterne og Kapitalisterne og med Konservatismen ved Valget i 1920, dette fæle Troldtøj, som de da allierede sig med. Nu nærmer Afslutningen sig. Ligesom Per Gynt mener Ministeriet at være sig selv nok. Landbrugsministeren staar drabeligt og langer ud baade til højre og til venstre; han kan sagtens magte dem alle sammen, han tager hverken Hensyn til Handel eller til Industri eller til Arbejderne. Landbruget, det er det eneste, der duer noget. Selv Troldene protesterer nu og da, naar Landbrugsministeren taler i Per Gyntsk Tungemaal. Og naar vi staar overfor Afgørelserne, hedder det: Gaa udenom — „Gaa udenom“, som Per Gynt sagde, hver Gang det afgørende skulde ske. Men Knappe-støberen er der med Støbeskeen. Da Rigsdagen sluttede i Maj, fik Regeringen Udsættelse til næste Korsvej ligesom Per Gynt. Nu staar vi ved næste Korsvej, mine Herrers. Forleden stod Per atter og tryglede om Udsættelse. Den højtærede Minister vil skaffe Beviser; vi skal afvente Industriens Redegørelse, vi skal afvente Ministeriets Skatteplaner: en lille Smule Udsættelse, en Uge, en Maaned. Vel, mine Herrers, til næste Korsvej har de Udsættelse; vi er kulante. Vi mødes paa næste Korsvej, Valgets Korsvej. Det er den sidste Frist, og saa er der ingen Solvejg, som staar i Døren og redder Ministeriet. Nej, Ministeriet Neergaard vil komme i Støbeskeen, lige saa sikkert som jeg staar her, og vil blive smeltet om til elendige Frakkeknapper og intet andet. Uden Skaansel vil vi gøre vor Pligt, naar vi mødes paa Valgets Korsvej. Altsaa, højtærede Ministerium, vel mødt paa næste Korsvej!

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Ved Skrivelse af 5. ds. meddeler Landstingets Formand, at Landstinget i sit Møde samme Dag har valgt følgende Medlemmer: C. C. Andersen, Birke, Bunch, Marie Christensen, Chr. Hansen, I. A. Hansen, Ole